NN 120/2019 (9.12.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-451/19-5 od 24. listopada 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2379

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Biserke Kalauz, predsjednice vijeća, Slavice Marić-Okičić i Dijane Vidović, članica vijeća, te sudske savjetnice Branke Cvitanović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, kojeg zastupa M. D., mag. iur., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Z., koju zastupa odvjetnik J. S. B., Z., na sjednici vijeća održanoj 24. listopada 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/19-11/82, urbroj: 376-05-3-19-9 od 18. srpnja 2019.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. Z., da zainteresiranoj osobi Općini Z., naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem je točkom I. izreke, utvrđeno da je tužitelj Hrvatski Telekom d.d. (dalje: HT), infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Općine Z. prema evidenciji Općinskog suda u Splitu, Zemljišnoknjižnog odjela Omiš, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI br. 16/19 (dalje: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI, sastavni dio ovog rješenja. Točkom II. izreke utvrđeno je da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci Općinskog vijeća o nerazvrstanim cestama Općine Z. (klasa: 340-09/17-01/01, urbroj: 2155/04-01-17-02 od 18. srpnja 2017.) i Registru nerazvrstanih cesta na području Općine Z., koje su sastavni dio ovog rješenja, koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Općine Z. i na kojima HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Točkom III. izreke utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Točkom IV. izreke utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnine iz ovog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Omiš ili podredno Područnom uredu za katastar Split – Ispostavi za katastar nekretnina O., dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine« 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik). Točkom V. utvrđuje se da Općina Z. ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 19. veljače 2019., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I u korist Općine Z. ukoliko je ista nastupila nakon 19. veljače 2019., prema evidenciji zemljišnoknjižnog odjela Omiš dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katarstra – javnoj aplikaciji. Točkom VI. izreke obvezuje se HT u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta na temelju parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Općini Z. Točkom VII. izreke obvezuje se HT u roku od 10 dana od primitka ovog rješenja platiti Općini Z. naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu godinu i dostaviti dokaz o uplati

naknade. Svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom VIII. izreke obvezuje se Općina Z. omogućiti HT-u ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj osporava rješenje u cijelosti i to zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbi opisuje ukratko tijek postupka i navodi da je tuženik 19. veljače 2019. zaprimio zahtjev Općine Z. za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu općine te utvrđivanja visine naknade za pravo puta sukladno članku 5. stavku 1. Pravilnika. Postupajući po zahtjevu tuženik je pokrenuo postupak i donio osporeno rješenje. U tužbenim razlozima navodi da je nadležnost HAKOM-a propisana člankom 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje ZEK) koji propisuje da je HAKOM nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Opisana stvarna nadležnost HAKOM-a propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je HAKOM u osporenom rješenju učinio te je prenio nadležnost donošenja odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Poziva se i na odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika, a kojom je određeno da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1., te visinu godišnje naknade za pravo puta. Također navodi odredbu članka 17. stavka 1. i stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, 47/09. – dalje: ZUP) koja propisuje da se stvarna i mjesna nadležnost ne mogu mijenjati međusobnim dogovorom javnopravnih tijela, javnopravnih tijela i stranaka ni samih stranaka, a javnopravna tijela su dužna tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjesnu nadležnost. Smatra da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđenje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora, koji je stranka u postupku, a koje stajalište je zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudama poslovni broj: UsII-234/18 i UsII-321/18. Predlaže tužbeni zahtjev usvojiti i poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu protivi se svim razlozima tužbe. Smatra da ne postoje zakonske pretpostavke na strani tužitelja za vođenje ovog upravnog spora. Nadalje navodi da je infrastrukturni operator utvrđen na temelju izjava tužitelja broj: 670/2018 od 25. ožujka 2019. i Izvoda iz poslovnih knjiga od 19. ožujka 2019. i da je vrsta elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (dalje: EKI) utvrđena u Elaboratu o pravu puta broj 16/19 i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz Tablice 1 koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta je utvrđena na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine, a što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i Tablice 1. Nadalje, iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisane su člankom 6. i člankom 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika, kako je navedeno u osporenom rješenju. Ističe da su svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta utvrđeni u postupku i navedeni u osporenom rješenju. Dodatno navodi da je tablica iz osporenog rješenja popunjena sa svim potrebnim podacima i utvrđenim parametrima za obračun, razmijenjena između tužitelja i Općine Z. tijekom postupka što je vidljivo iz spisa. Osim toga ističe da je iz elektroničke poruke tužitelja od 25. srpnja 2019. upućene tuženiku, cit.: ...obavještavamo vas da je HT izvršio obračun godišnje naknade za pravo puta sukladno nalogu i podacima iz tablice naziva »Tablica 1 Z. sve« koju je HAKOM dana 18. srpnja 2019. dostavio u HT te da godišnja naknada iznosi 30.842,48 kn s početkom plaćanja od 19. veljače 2019.«, vidljivo je da je tuženik sve parametre potrebne za obračun godišnje naknade za pravo puta utvrdio u postupku i odredio osporenim rješenjem, a što je nesporno vidljivo iz spisa i uvida u Tablicu 1. Dalje navodi da je razvidno da se obveza tužitelja da dostavi obračun godišnje naknade za pravo puta tuženiku i Općini dostavlja na temelju parametara koje je utvrdio tuženik osporavanim rješenjem pa se nikako ne može smatrati da je tuženik prenio nadležnost za donošenje odluke o visini naknade za pravo puta, odnosno nadležnost utvrđivanja parametara za pravo puta, na tužitelja. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev te ističe da se pri donošenju osporenog rješenja držao stavova suda iznesenih u ranijim presudama kao npr. poslovni broj: UsII-326/18-9, UsII-36/18-5, UsII-173/19-7, UsII-364/18-9 i mnoge druge.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Općina Z. protivi se tužbenom zahtjevu i u bitnom ističe da je nejasno u čemu točno tužitelj nalazi bitnu povredu odredaba upravnog postupka, jer je netočno da je tuženik pobijanim rješenjem prenio nadležnost na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Tuženik je postupio prema zahtjevu zainteresirane strane i u skladu s odredbama ZEK-a i Pravilnika te je donio zakonito i valjano rješenje. Osobito napominje da obveza plaćanje naknade tužitelju nije određena pobijanim rješenjem, već je ista određena izričitim odredbama ZEK-a i Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, dakle bez obzira na postojanja rješenja obveza plaćanje naknade za pravo puta proizlazi iz Zakona i drugih podzakonskih propisa, pa shodno tome tuženik ne može rješenjem počiniti bitne povrede odredaba upravnog postupka kako je to naveo tužitelj. Poziva se na praksu Visokog upravnog suda u dosadašnjim presudama te na zaključak Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: 6 Su-497/19-3. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev i potražuje trošak upravnog spora.